

ДЕРЖАВНИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
КОВЕЛЬСЬКИЙ ЦЕНТР ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОЇ ОСВІТИ

ВИХОВНИЙ ЗАХІД

Низький уклін Вам, батьки!

Класний керівник
Конашук Олена Павлівна

Тема. Низький уклін Вам, батьки!

МЕТА: виховувати любов і повагу до найближчих людей – батька й матері, бажання допомагати їм, вчити всіх членів сім'ї умінню співпрацювати, надавати допомогу один одному, учити бути уважними, чесними, завжди пам'ятати місце, де народився, рідну оселю; формувати почуття обов'язку перед батьками, розвивати творчі здібності дітей

ОБЛАДНАННЯ: запрошення на свято, український вишитий рушник, хліб, святково прибраний зал, родинні дерева кожної сім'ї, плакати «Сонечко маминої любові» та «Квітка допомоги мамі», роздатковий матеріал, вислови про родину

1. На центральній частині залу плакат з написом «Низький уклін вам батьки».
2. Праворуч - запис епіграфу:

Родина, родина -
це вся Україна...

3. Відео з фото-розповідями «Дружна родина 24 групи»
4. Виставка українських вишиванок

Зал прикрашений вишитим рушником, у центрі Ікона Божої матері, свічка, букети рясту, калина. Святково прибраний зал, стоять столи із солодощами, на свято запрошені батьки.

Учитель

Одна із заповідей Біблії говорить: «Шануй своїх батьків». Ніжна і ласкава мама завжди приголубить, а сильна рука батька підтримає нас. Але і ми повинні берегти своїх батьків. Допомагати їм, не засмучувати, бути слухняними. Адже наші батьки, бажають нам щастя, хочуть, щоб ми були здорові, вони постійно піклуються про нас.

Матері усім своїм життям утверджують кращі риси людяності і доброти.

Закривають грудьми, захищають дітей ціною власного життя. Та не можуть захистити матері своїх дітей од війни, коли вона палить рідну землю, одривають од серця синів і посилають захищати Вітчизну.

(Учитель читає уривок з вірша В.Симоненка «Лебеді материнства»).

Батьки... Все життя дивляться вони нам у слід, навіть коли їх не стає. Стоять і дивляться і бажають нам добра і щастя. Сподіваються від своїх дітей найвищих

духовних злетів, бо й в останню хвилину думають про те , щоб їхні діти жили гідно серед людей і творили добро на своїй землі.

Хотілося б, щоб цей вечір допоміг вам, шановні батьки, краще пізнати і зрозуміти наше молоде покоління, а дітям побачити у вас люблячих , чутливих та вимогливих друзів.

Запалюють на столах свічки. Виключають світло в залі. Учень одягнений в білу, українську сорочку та полотняні штани , читає молитву біля Ікони Божої Матері.

Молитва

О Господи! Тобі усе під силу!

Ти всіх розсудиш й всьому даси лад,

Тому прошу: батькам моїм дай сили,

Щоб бачили і травень, й листопад.

Щоб їм у світі скрізь жилося легко

Щоб вистачило часу і грошей,

Терпіння і любові ти дай їм ,

Щоб були добрими до нас , своїх дітей.

О Боже! У своїй молитві

Я прошу: нас ніде не обминай!

Хай буде мир в моїй родині

Хай буде щастя розквітатъ

І щоб в десятім поколінні

Могли тебе ми прославляти!

Щоб бачили і роси, й води,

Зірки прекрасні і зорі красу -

Все дивне, гарне й неповторне

Через роки я дітям принесу.

Нехай по всюди люди будуть чемні,

Нехай розважливими будуть скрізь вони,

Щоб на землі йшло людство через терни,

Щоб жити, а не існувати ми могли

Свічка горить біля Божої Матері.

Учитель

Всемилосердний Боже ! Дякуємо тобі за наших батьків та все добре, що ти нам дав через них. Вони виховують нас, навчають любити Твої святі Заповіді. То ж нехай вас благословить Господь добром, здоров'ям, довгим щасливим життям. Хай з нами у житті крокує батьківська мудрість, наснага, материнська доброта і щирість.

Учень

Звучить «Пісня про матір» Бориса Олійника

Посіяла людям літа свої, літечка житом,

Прибрала планету, послала стежкам споришу,

Навчила дітей, як на світі по совісті жити,

Зітхнула полегко — і тихо пішла за межу.

— Куди ж це ви, мамо?! — сполохано кинулись діти,

— Куди ви, бабусю? — онуки біжать до воріт.

— Та я недалечко... де сонце лягає спочити.

Пора мені, діти... А ви вже без мене ростіть.

Та як же без вас ми?..

Та що ви надумали, мамо!

— А хто нас, бабусю, у сон поведе по казках?

— А я вам лишаяю всі райдуги із журавлями,

І срібло на травах, і золото на колосках.

— Не треба нам райдуг, не треба нам срібла і злота,

Аби тільки ви нас чекали завжди край воріт.

Та ми ж переробим усю вашу вічну роботу,-

Лишайтесь, матусю. Навіки лишайтесь. Не йдіть.

Вона посміхнулась, красива і сива, як доля,

Махнула рукою — злетіли увись рушники.

«Лишайтесь щасливі»,-і стала замисленим полем

На цілу планету, на всі покоління й віки.

Учень

Ми до батьків сказати хочемо слово,

Сповнене ніжності й любові

Бо без батьків чого ми в світі варті -

Без маминої ласки і тепла,

Без батьківської строгості і жарту,

Без нашого родинного тепла.

Сім'я – яке прекрасне слово, воно несе в собі багату спадщину. Кожна сім'я має своє коріння. Отож, спробуємо пригадати і відтворити зв'язок з минулим. Знати свій родовід, зберігати про нього пам'ять – це наш обов'язок не лише перед минулим, а й перед майбутнім поколінням. Звісно, минуле не вернути, але для вас, найдорожчі наші люди ми повернемо сьогодні минуле. Погортаємо сторінки у книзі нашого такого короткого, але цікавого життя.

Отож, запрошуємо у наше спільне з вами минуле.

Перша сторінка нашого життя - ми народились. **«Мої дитячі літа»**. (Виставка дитячих фото; перший раз в перший клас; мій випускний, перша сходи́нка до са́мостійного життя- ліцей).

Це ваші руки гойдали у колисці, це ви зігрівали нас своїм диханням, своєю любов'ю і заколихували піснею.

Учень

Я землі цієї паросток зелений.

Я землі цієї квітка лісова.

Заплелись до мене,

Приросли до мене,

Жито і дерева.

Квіти у траві.

Учень

Я з'явився на світ із любові та мрії,

Із щасливих татусевих і мамусиних снів.

І були в тата й мами високі надії,

Мною мама радіє і тато зрадів!

ВЧИТЕЛЬ: Мабуть, у кожній родині люблять жартувати, якою б засмученою не була людина, та, почувши дотепний жарт, вона обов'язково посміхнеться. Давайте послухаємо гуморески, які нам підготували родини.

ГУМОРЕСКА 1. (Батько, син).

- А ти татку, в школі вчився?

- Учився, Сергійку.

- А то правда, що ти, татку,

Був одержав двійку?

- Було таке, траплялося...

Малий засміявся:

- Тоді мама правду каже,

Що я в тебе вдався.

ГУМОРЕСКА 2. (Дідусь, бабуся).

Зубрить дід англійську мову,

Хоч йому вже близько ста.

З словником казки дитячі

Помалесенько чита:

- Пліз, гет май шюз, мен дід, бабо! –

Раз повів він мудру річ.

Баба злиться: що це значить?

- Постав валянки у піч.

Вранці баба діда будить:

- Гей, о'кей! Шурлей-мурлів!

Дід питає: - Що то значить?

- Правий валянок згорів.

ГУМОРЕСКА 3. (Мати, батько).

Мати шиє, поруч сидить батько і дає поради:

- Не поспішай, візьми трохи вліво, пильнуй, щоб голка була від краю на пів сантиметра...
- Ти що здурів? Ти ж зовсім не вмієш шити, а вчиш мене?!
- Але ж і ти не вмієш водити машину, а постійно вчиш мене, коли я за кермом.

ГУМОРЕСКА 4. (Батько, донька).

На дивані сидить тато, розгадує кросворд. Входить донька.

- Тату, допоможи розв'язати задачу.
- Прийде мама - допоможе.

Донька виходить, знову входить.

- Тату, там на кухні кран прорвало, вода тече.
- Прийде мама - відремонтує.

Донька виходить, батько встає. Водить носом, входить донька.

- Що це паленим пахне?
- А, на кухні білизна горить.
- А чому ж ти мовчиш?
- Прийде мама – погасить.

ВЧИТЕЛЬ. Дякуємо родинам за дотепні гуморески.

Лунає «Колискова», яку виконують мами та вокальна група дівчат .

(Власні вірші, присвячені матері і бабусі, читає учениця)

Бабусі

Моя бабусю, рідна, добра, мила,
Тебе душею покохала я.
Мене маленькою до серця тулила
А як зросла – благословила у життя.

Не посміхалась до тебе доля
Не клала до кишені щастя пак.
Не вибирала ти де воля , де неволя -
Жила, як поміж будяками мак.

О рідна, де знаходила ти сили,
Мов по стерні ти йшла через життя,-
Синочків двох поклавши до могили
Полинула думками в небуття.

Лишились, неню, ми твої онуки
І тулимось до тебе як колись,
І гаряче цілуєм твої руки,
Щоб лиш життя і смерть не обняли!

Мамусі

Божа Матір синочка тримає
Пригортає до серця міцненько
Так мене ти голубила ніжно
Моя рідна , ласкава ненько.
Так колись і мене ти тримала
Пригортала до серця щосили
А тепер тебе поряд нема
Ти спочивати лягла до могили.
І щоразу стаю на коліна
Та цілую той пагорб землиці
Сподіваюсь настане година
Й завітаю до твоєї світлиці.

І тоді обнімеш мене ніжно
Пригорнеш до сердечка
І назавжди ми будемо разом
Моя рідна, ласкава ненька.

Наступна сторінка нашої книги називається: «Юність стукає у двері».

Ось і настав той час, коли ви вирости , вам стало тісно за партами і ви, як ті пташенята, вилетіли із рідного гнізда. Але вічно з вами у житті буде отчий дім , солов'їна рідна мова, батькова мудрість і незгасна любов .

Учень

Ми обіцяємо вам, що будемо старатись жити

Так , щоб в могли пишатись нами

Бо треба жити кожним днем

Не відкладаючи на «потім»

Що має бути-не обминеш

В своїх стараннях і турботі.

Нам треба кожним днем,

Не ждять омріяної дати,

Горить сьогоднішнім вогнем,

Не треба «потім» нам чекати.

Бо людина ціниться по тому,

Чи вона зробила ,що могла.

Скільки сил у неї вистачило

Щоб на світі більше щастя стало.

Звучить «Пісня про рушник»; сл. А.Малишка, муз. П. Майбороди. Танцювальна група дівчат виконує танець з рушником.

Вчитель: На все добре! До нових зустрічей!

Мої дитячі літа

Дитинство – найпрекрасніша
пора в житті кожної людини.

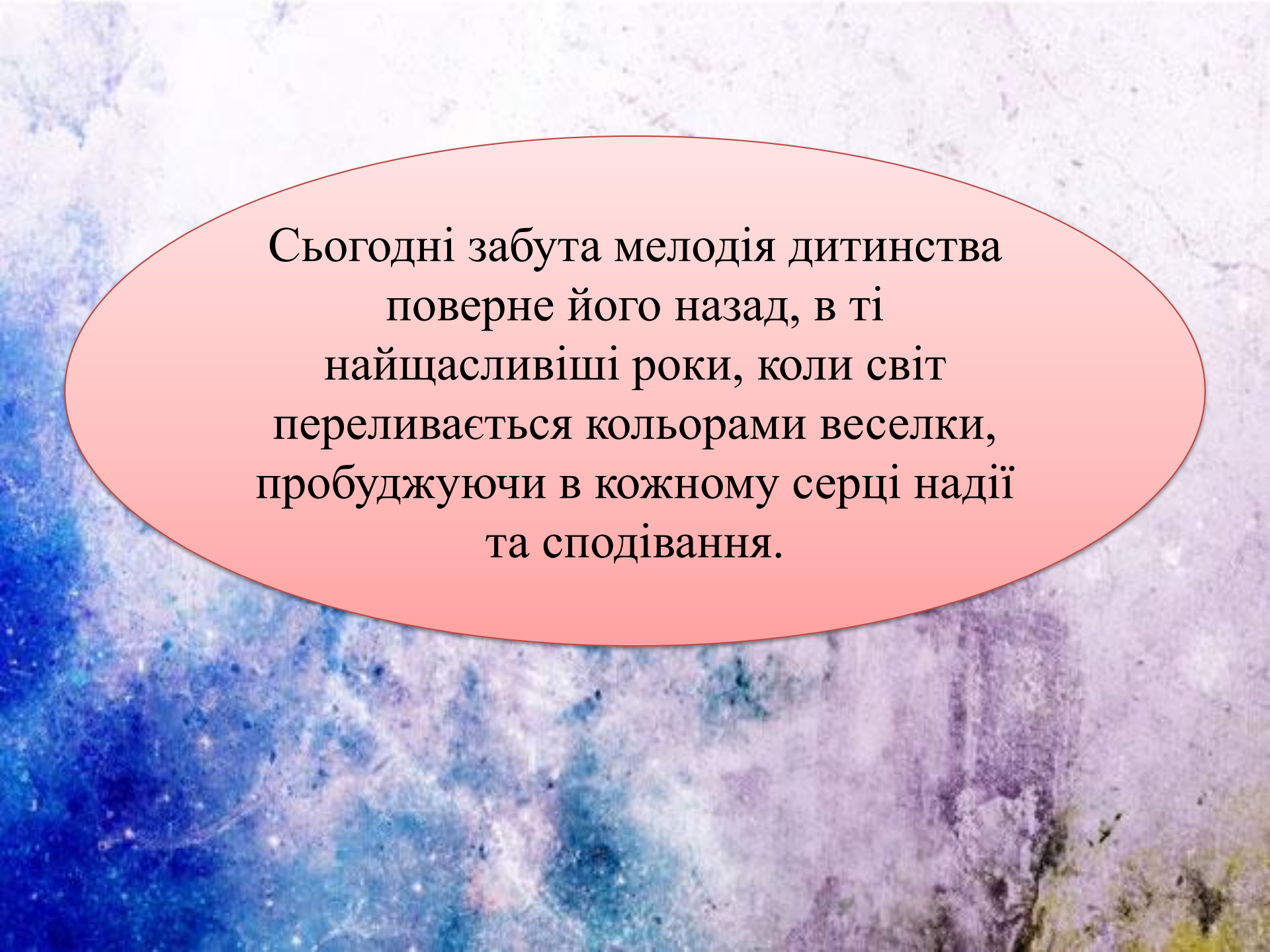

У дитинстві все виглядає більш простим і казковим. Здається, що навіть полетіти в космос і стати космонавтом не так вже й складно.

Дитинство – це
безтурботність,
веселість,
радість кожної
людини.

Сьогодні забута мелодія дитинства
поверне його назад, в ті
найщасливіші роки, коли світ
переливається кольорами веселки,
пробуджуючи в кожному серці надії
та сподівання.

Zolom

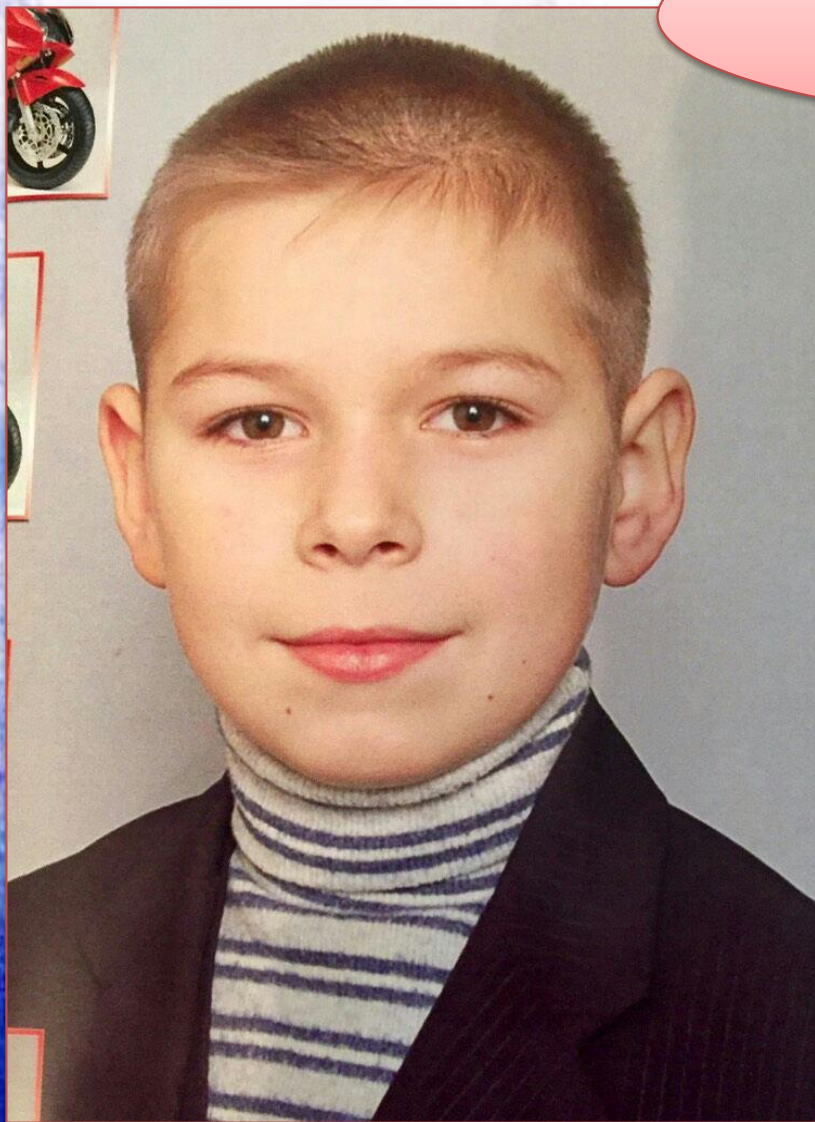
Тищук Сергій

Котік Владислав

Терлецький Сергій

Седлярук Богдан

Потапчук Богдан

Корж Владислав

Кривич Олег

Ярмолюк Олександр

Бортнічук Вадим

Піснюк Дмитро

Грисюк Назар

Юність стукає
у двері

Юність наповнює життя
новими відчуттями і
прагненнями.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ВОЇНАМ,
ЯКІ ВІДДАЛИ ЖИТТЯ, ЗАХИЩАЮЧИ
ЦІЛІСНІСТЬ І НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ!

А роки летять,
наші роки,
як птахи летять...

